

TEZA:

Za przewinienie dyscyplinarne polegające na pobraniu wynagrodzenia i niewykonaniu zleconych czynności Obwiniony radca prawny został ukarany kolejną w katalogu karą dyscyplinarną, jaką jest kara nagany. Wyższy Sąd Dyscyplinarny - biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy wymiaru kary, w tym w szczególności analizując stopień szkodliwości społecznej czynu oraz cele prewencji ogólnej i szczególnej - nie podziela poglądu Pokrzywdzonego, iż w niniejszej sprawie - zważywszy na wskazane powyżej okoliczności - wymierzona Obwinionemu kara nagany, nie stanowiąca kary najłagodniejszej w katalogu kar dyscyplinarnych, była rażąco niewspółmierna.

WO-104/22

ORZECZENIE**z dnia 11 października 2022 r.****Wyższy Sąd Dyscyplinarny Krajowej Izby Radców Prawnych w Warszawie****w składzie:**

Przewodniczący: SWSD Krzysztof Górecki

Sędziowie: SWSD Joanna Pilewska /sprawozdawca/

SWSD Arkadiusz Sawala

Protokolant: Piotr Ciepiński

przy udziale Zastępcy Głównego Rzecznika Dyscyplinarnego Dariusza Drozdowskiego po rozpoznaniu w dniu 11 października 2022 r. na rozprawie sprawy radcy prawnego Z. G. (G.) nr wpisu (...)

obwinionego o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego polegającego na naruszeniu zasad etyki radcy prawnego - art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych w zw. z art. 6 i art. 11 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego

z powodu odwołania pokrzywdzonego A. K. od orzeczenia Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 1 marca 2022 r.5 sygn. akt D 53/XI/21:

orzeka:

- I. utrzymuje zaskarżone orzeczenie w mocy,
- II. kosztami postępowania odwoławczego przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym

obciąża Krajową Izbę Radców Prawnych.

Uzasadnienie

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w sprawie D 53/XI/21 wydał w dniu 1 marca 2022 r. orzeczenie, w którym uznał radcę prawnego Z. G., nr wpisu (...) [Obwiniony] za winnego czynu polegającego na tym, że w lipcu 2019 w J. przyjął p. A. K. [Pokrzywdzony] zlecenie dotyczące usługi prawnej w związku z roszczeniem (...) S.A. i wystawił na wykonanie tej usługi fakturę nr (...), faktycznie nie wykonując tej usługi, tj. przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych [Ustawa] w zw. z art. 6, art. 11 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego [„KERP”] i wymierzył mu za to karę nagany, obciążając jednocześnie Obwinionego kosztami postępowania dyscyplinarnego w kwocie 1.250 zł.

Orzeczenie to zaskarżył Pokrzywdzony zaskarżając je co do wymiary kary na niekorzyść Obwinionego, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia poprzez wybiórcze przeanalizowanie wszystkich okoliczności sprawy i w konsekwencji uznanie, że zachowanie Obwinionego polegające na pobraniu wynagrodzenia i niewykonaniu zleconych czynności zasługuje na ukaranie karą w najniższym możliwym wymiarze,
2. rażąco naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 424 § KPK w zw. z art. 74¹ Ustawy polegające na braku przytoczenia okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary, w szczególności okoliczności, dla których Sąd uznał w tej konkretnej sprawie karę wnioskowaną przez Rzecznika Dyscyplinarnego za karę odpowiednią do wagi naruszonych zasad wykonywania zawodu radcy prawnego,
3. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej Obwinionemu w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, wynikającą z orzeczenia zbyt niskiej kary, co powoduje, że karata nie spełnia swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości.

W konsekwencji powyższego Pokrzywdzony wniósł o zmianę zaskarżonego Orzeczenia w zakresie rozstrzygnięcia o karze i wymierzenie Obwinionemu kary pieniężnej w wysokości 6.000 zł.

Wyższy Sąd Dyscyplinarny KIRP ustalił i zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie ma racji Pokrzywdzony wskazując jakoby Sąd I instancji ukarał obwinionego karą w najniższym możliwym wymiarze, albowiem taką karą jest kara upomnienia. W istocie rzeczy, za opisane przez Pokrzywdzonego przewinienie dyscyplinarne polegające na pobraniu wynagrodzenia i niewykonaniu zleconych czynności - którego fakt popełnienia Sąd pierwszej instancji bezspornie stwierdził (nie popełniwszy zarzucanego mu błędu w ustaleniach faktycznych będących podstawą wydania zaskarżonego orzeczenia) - Obwiniony został ukarany kolejną w katalogu karą dyscyplinarną, jaką jest kara nagany. Tym samym niezasadny okazał się zarzut ad. 1 odwołania.

Odnosząc się do zarzutu ad 2) należy przyznać rację Poszkodowanemu, iż OSD nie przytoczył w uzasadnieniu zaskarżonego orzeczenia okoliczności, które miał na względzie przy wymiarze kary, w szczególności okoliczności, dla których Sąd uznał w tej konkretnej sprawie karę wnioskowaną przez Rzecznika Dyscyplinarnego za karę odpowiednią do wagi naruszonych zasad wykonywania zawodu radcy prawnego. Jednak, nawet poważne wady pisemnego uzasadnienia wyroku nie mogą być utożsamiane z samym wyrokiem i same w sobie nie oznaczają, że wadliwe jest również objęte nim rozstrzygnięcie (zob. wyr. SN z 7.4.2004 r., V KK 239/03, OSNwSK 2003, Nr 1, poz. 1797). Tym samym, naruszenie art. 424 § KPK w zw. z art. 74¹ Ustawy, zwłaszcza w odniesieniu do braku przytoczenia w uzasadnieniu okoliczności, które Sąd miał na względzie przy wymiarze kary stanowi uchybienie, które nie może zostać ocenione w kategorii uchybienia o bezwzględnym charakterze (zob. post. SN z 21.6.2007 r., IV KK 27/07, Legalis). W relacji zaś do normowanych w art. 438 KPK uchybień względnych, o ile bez trudu można w wielu wypadkach wykazać nawet rażące naruszenie przepisu art. 424 KPK, o tyle nie sposób wykazać, że miało ono wpływ na treść orzeczenia, skoro uzasadnienie zostało sporządzone po jego ogłoszeniu, a więc do obrazu przepisu art. 424 KPK doszło już po wydaniu orzeczenia (zob. wyr. SA w Łodzi z 13.9.2007 r., II AKa 105/07, Prok. i Pr. - wkł. 2008, Nr 7-8, poz. 53; wyr. SA w Warszawie z 12.4.2013 r., II AKa 95/13, Legalis). Słusznie SA w L. stwierdził, że uzasadnienie w ramach kontroli odwoławczej stanowi jedynie punkt wyjścia do zbadania zasadności orzeczenia i tak jak nienaganne formalnie uzasadnienie wyroku nie może przysłańać wad wyroku nieznajdującego oparcia w materiale dowodowym, tak też wadliwe uzasadnienie nie może przesądzać niezbędności korekty dyspozytywnej części orzeczenia (wyr. z 26.2.2004 r., II AKa 413/03, KZS 2005, Nr 1, poz. 37). W konsekwencji powyższych uwag przyjąć należy, że nie może być skutecznie podnoszone w odwołaniu samoistne naruszenie art. 424 KPK.

Odnosząc się do zarzutu ad 3., w pierwszej kolejności WSD wskazuje, że podstawą do ewentualnej zmiany orzeczenia sądu I instancji mogłaby być jedynie rażąca niewspółmierność kary w stosunku do popełnionego przewinienia dyscyplinarnego - a więc nie tylko niewspółmierność kary, ale niewspółmierność tejże kary w stopniu rażącym.

Podstawowym przedmiotem oceny w toczącym się postępowaniu jest zachowanie Obwinionego, który przyjął od Pokrzywdzonego zlecenie dotyczące usługi prawnej i wystawił na wykonanie tej usługi fakturę nr (...), jednak tejsze usługi faktycznie nie wykonał. W zakresie tego czynu Rzecznik Dyscyplinarny domagał się ukarania karą nagany, i taką karę OSD Obwinionemu wymierzył. Zgodnie z art. 74¹ pkt 2) Ustawy w zw. z art. 53 § 1 kodeksu karnego, stosowanego w ramach analogii z systemu prawa, sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do Obwinionego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Oceniając w tym kontekście karę nagany wymierzoną przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny OIRP w K. wskazać należy, że Wyższy Sąd Dyscyplinarny - biorąc pod uwagę wszystkie dyrektywy wymiaru kary, w tym w szczególności analizując stopień szkodliwości społecznej czynu oraz cele prewencji ogólnej i szczególnej - nie podziela poglądu Pokrzywdzonego, iżby w niniejszej sprawie - zważywszy na wskazane powyżej okoliczności - wymierzona Obwinionemu kara nagany, nie stanowiąca kary najłagodniejszej w katalogu kar dyscyplinarnych, była rażąco niewspółmierna.

Tym samym zawarty w odwołaniu wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia nie zasługiwał na uwzględnienie.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie przepisu art. 70⁶ ust. 2 zdanie drugie Ustawy, w myśl którego w razie ukarania koszty postępowania ponosi obwiniony, zaś w pozostałych przypadkach koszty postępowania przed Wyższym Sądem Dyscyplinarnym ponosi Krajowa Izba Radców Prawnych.

Mając na uwadze powyższe, orzeczono jak w sentencji.